

Je včera, bude dnes a byla zítra.

(DC)

Co byste řekli na to, kdyby vaše dítě nejprve mrzlo zimou, pak na něj křičeli vojáci a nakonec si odneslo existenciální krizi? A to všechno kvůli škole? Že to by se nikdy nemohlo stát? Vítejte na dni poezie, kde je všechno tak trochu nonsense a výmysly se stávají realitou.

Mrznoucí děti a tanec

„Hele, co se to tam děje? Proč je tady tolik lidí? Si musím ale pípnout včas!“ Slyším jakmile se přibližují k budově Gymnázia Děčín. To si stěžuje pár vymrzlých studentů, mačkajících se do vchodu s ISIC kartou v ruce. Ze předu fronty se naopak ozývá: „Týjo, to je pěkný, točíš to?“ Většina lidí ale na nic nečeká a cpe se dál a dál. Nakonec se i já mohu podívat na taneční představení žákyň 3. ročníků. Stihnu ještě omrknout nevšední výzdobu z košil, než mě dav málem ušlape.

Vojáci, budíky a bláznivá moderátorka

Když se roz dováděné děti konečně utišily, mohla začít první aktivita dne. S úsměvem na tváři pozorují žáky, jak nechápavě zírají na houslisty, mlčí při pantomimě, smíchy se válí po křeslech, když příběhne člověk v koňském převleku a leknutím nadskakují při křiku vojáka. Do toho na ně napůl mluví, napůl křičí moderátorka s kravatou kolem hlavy. Říkám si, že je to všechno trochu bláznivé, ale až na konci zjišťuji to nejbláznivější. Že málo kdo viděl v zahraničních scénkách ukázky z básniček. „Jsem takovej zmatenej z toho,“ směje se jeden ze zúčastněných „ale vipnej byl ten budík, co se rezezvoni, když neměl.“

Přesmyčky a další zmatené děti

Po vystoupení se žáci přesunuli do vyššího patra na interaktivní hru a já jim byla samozřejmě v patách. Za úkol měli přiřazovat zvláštní přesmyčky k obrázkům. To hravé děti zaujalo, a tak na patře panoval ruch a bylo zde živo. Děti se smály a pobíhaly kolem, jen tak tak jsem se stačila někoho

zeptat na jeho dojmy: „Zatím se i to líbilo a teď se mi líbí, že máme takovou větší volnost. Baví mě to.“ odpovídá mi velmi milá a ochotná slečna. „Já jsem z toho teda zmatenej, moc nevím, co s tím mám dělat,“ poukazuje na složitost hádanky kolemjdoucí student. A než jsme se nadáli, byl čas na další přesun.

Roboti a emoce?

„Myslíte si, že poznáte báseň psanou počítačem? Že ano? No tak schválně!“ A přesně v tomto duchu probíhala třetí ze čtyř aktivit. Studentům (již z vyšších ročníků) byly předčítány básničky a dav následně hlasoval, kdo podle

nich rýmy složil. Bylo zajímavé porovnávat odhady a realitu a po zábavě trocha serióznosti neuškodila. Po filozofických otázkách musel snad každý dostat alespoň lehkou existenciální krizi.

Japonka a obrněná rytířka

A byla tu přestávka a během ní, si studenti mohli zasoutěžit a u toho vidět své spolužáky v přestrojení. Třeba rytířku ve zbroji s pravým těžkým mečem. Opravdu těžkým, to teda musím uznat. A když jste měli štěstí, mohli jste zastihnout i mladou Japonku v tradičním oděvu. Podle slov mých spolužáků a i mého názoru, jí to moc slušelo.

Živé básničky

A jako poslední autorské četní děčínského básníka pana Tomáše Řezníčka. Této závěrečné akce se zúčastnily pouze 4. ročníky. Ty sice trochu mrzelo, že místo toho nebyly na jiných aktivitách (žádnou jinou totiž ani neviděly), ale během recitace se smály. Takže soudím, že to až tak hrozné nakonec nebylo.

A tím byl dne 29.11.2022 oficiálně zakončen letošní ročník Dne poezie na našem gymnáziu. Těším se, co zajímavého přinese další rok.

(Ptáková Anna)